

omtales, og som jeg derfor skal berøre saa kort som muligt. Det første er med Hensyn til Sovevagonerne, som vi have bygget. Det vilde have været ganske naturligt, om man, før man byggede dem, havde undersøgt den Plads, de skulde staa paa, saa at man ikke skulde risikere, at de ikke kunne komme om Bord paa Skibet fra selve Færgelejet. Det er ganske naturligt, at naar en Vogn skal om Bord paa Færgerne og gaar ind paa den ene Side, saa maa Skibet krænge, og krænger det, maa der være saa megen Plads, at Vognen gaar fri af Færgelejet. Det viste sig umuligt med de ny Vogne, og Færgelejet maatte omordnes med ikke ringe Bekostning. Da Vognene kom om Bord, viste det sig, at der ikke var Plads nok til dem for Overbygningerne over Kahytterne. Overbygningerne maatte bort og erstattes med andre, saa at man nu har faaet disse strygejernsfaçonagtige Overbygninger, der tilmed have forvoldt, at man har maattet have smallere Trapper, saaledes at Trafikken daarligt kan finde Sted, to ved Siden af hinanden, hvilket kan medføre uheldige Forhold, hvis der kommer Panik om Bord. Endelig er der det, at man ikke har haft Plads til at lade Dørene gaa udefter, men at man har maattet lade dem gaa indefter. Naar man ved, at overalt, hvor man i Nutiden har store Lokaler, hvor man kan risikere stærk Trængsel, lader man Dørene gaa udefter, er det besynderligt, at man paa Færger, der befordre ca. 1200 Mennesker, har Døre, der gaa indefter. Det er et Forhold, som kan medføre stor Fare ved Panik, og man vil erkende, at der kommer lettere Panik paa et Skib end andre Steder. Jeg vilde, som sagt, have fundet det naturligt, at man først havde undersøgt, hvor brede disse Vogne kunne være, inden man byggede dem, og at det ikke er sket, er noget, som efter min Mening maa lægges Generaldirektoratet til Last.

Det næste Punkt, jeg vil omtale, vedrører Indskrænkningen af Mandskabet. Jeg er ikke nogen Ynder af utilladelig Flothed, men jeg er en lige saa stor Modstander af at spare paa Skillingen og lade Daleren gaa, og det formener jeg er Tilfældet her. De ville vide, at efter „Norge's Forlis i Aar kom der en Panik mellem Folk, og personlig har jeg hørt paa Færgerne, hvorledes det Mand og Mand imellem blev drøftet, hvorvidt der var Fare eller ikke. Folk henvendte sig baade til det højere- og laverestaaende Personale, og ingen af disse kunde bestride, at der under forskel-

lige Forhold kunde være Tale om Fare til Søs. Naar man nu ved, at en Færge som den mellem Warnemünde og Gedser, der befordre 1600 Passagerer, kun har 6 Baade og 7 Mand om Bord, at Storebæltsfærgerne, der befordre 1200 Passagerer, kun har 6 Baade og 6 Mand — ja, jeg ved nok, der nu er kommet 1 Mand til, men hele Sommeren har der kun været 6 — at Freia, der, naar den gaar mellem Nyborg og Korsør, befordre 800 Passagerer, kun har 6 Baade og 7 Mand, og at Lillebæltsfærgerne, der befordre 700 Passagerer, kun har 4 Baade og $3\frac{1}{2}$ Mand, saa ville De kunne forstaa, at der ikke en Gang findes 1 Mand til hver Baad, hvis der skulde indtræffe en Kalamitet. Ja, det siges ganske vist, at under saadanne Forhold kunne Opvartere og Kahyttsjomfruer hjælpe til, men jeg tror nok, at Sømand ville bede sig fritagne for den Assistance. Men naar en Sømand skal staa til Rors, og en anden skal staa paa Udkig, eller hvad der nu ellers er at varetage, er det givet, at der ikke er Betjening nok til Baadene. Om der er Baade og Redningsbælter nok, tvivler jeg paa, men i alt Fald tror jeg, at det ikke er utidigt at anmode om, at der saa vidt muligt maa blive anskaffet flere Baade og Bælter, thi Fare er og bliver der altid, selv under de almindelige Forhold, som vi have at seje under herhjemme.

En anden Side af Sagen er, at Mandskabet absolut skal blive overanstrengt, som det nu gaar. Dette er det en Pligt, synes jeg, at paatale. Naar man ved, at der er en Mand, som jeg kan paavise, der i Tiden fra 28. Juni til 13. Juli, altsaa i 14 Dage, ikke har haft anden Fritid end 2 Timer af og til mellem de forskellige Farter, og ikke har været hjemme i al den Tid, saa siger jeg, at paa den Maade skaffer man ikke Sikkerhed for, at man har aarvaagne og paapasselige Folk om Bord, som til enhver Tid ere i Stand til at varetage deres Gerning paa fyldestgørende Maade, fordi de savne den Hvile, de bør have. Det er ikke alene overfor Mandskabet, noget saadant er uberettiget, men ogsaa overfor Publikum, thi Publikum fordrer først og fremmest Sikkerhed, og den maa Staten paa den bedst mulige Maade søge at tilvejebringe.

Der er en anden uheldig Ting, der har været anket over, og som jeg skal fremdrage — om det er Tilfældet mere, ved jeg ikke. Der er anket over, at disse Ekstrafolk, der have været engagerede baade til Maskinen og til Dækket,